

Bir Bardak Suda Fırtına Koparmak

Mustafa Akdemir

Bu deyim ' Çok basit, önemsiz ve küçük olan şeyleri büyütüp içinden zor çıkılır bir hale getirmek'' anlamında kullanılır. Aslında konu basittir ve akli selim hiç kimse onu büyütmez ve uzaktan seyreden, yapılan o işi o kişiye yakıştırmaz.

Ama olayın derununde çok farklı şeyler gizlidir. Bardaktaki su sadece patlamaya hazır bombanın pimini çekmek için beklenen fırsattır. Ve derundeki problem çözülmeden sorun asla çözülemez.

Trafikte, iş yerinde, ev de kısaca insanın olduğu her herde sık sık bu fırtınalara şahit oluyoruz. Herkes kendine göre haklı ve herkes 'ağa'. Ve özellikle sürekli ilişkilerde (evlilik, geniş aile, ortaklık, iş arkadaşlığı gibi) derundaki sorunlar çözülmezse önce fırtınalar sıklaşır ve zamanla kasırgalara döner ve sonuçta iş ve ilişkilerin bitmesine ve bir sürü masum insanın zarar görmesine sebep olur. Halbuki hiç kimse böyle bir sonu istemez. Bu sebeptendir ki özellikle kurumsal alanlarda hak ve sorumlulukları düzenleyen kurallar (üst akıl) var ve bu kurallara uymak zorunlu olduğundan olaylar bir noktada (ilgili amir/birimler tarafından) çözülebiliyor. Peki böylesi kurumsal bir üst aklın olmadığı, mesela, aile ilişkilerindeki problemlerde çözüm nasıl olacak?

Elbetteki yine üst akılla veya üçüncü kişilerden alınan destekle. İnsanlar durumlarına göre ya aile büyüklerine, ya sosyal çevrelerinde itimad ettikleri kimselere veya bazı durumlarda psikologlara müracaat ederek çözümler arıyorlar ki son zamanlarda psikologların sayısının çok artması aslında talebin çok arttığını gösteriyor. Fakat en nihayetinde müracaat edilen kimseler de kendi bilgi, tecrübe ve kültürlerine göre çözüm sundukları için her zaman yeterli olamıyor ya da bir tarafı yaparken diğer taraftan farklı problemlerin başlamasına sebep olabiliyor. Ayrıca sunulan çözümlere uymak zorunlu değil gönüllü olduğu için her zaman beklenen faydayı sağlayamayabiliyor.

En doğru çözüm nedir sorusunun cevabı bence bir müslüman için en üst akıl olan Kuran ve sonrasında sünnettir. Çünkü Kur'an ve sünnetin hayatımızda dokunmadığı ve düzenlemediği hiç bir alan yoktur. Konu ile ilgili bir olayı ve ona istinaden inen bir ayeti zikretmek istiyorum.

Zübeyr b. Avvâm ile bahçe komşusu arasında su yüzünden bir anlaşmazlık çıkmıştı. Hz. Peygamber'e başvurdular; o da "Zübeyr! Bahçeni suladıktan sonra suyu sal ki komşun da sulasın" buyurdu. Komşu (bu hükmün din kuralı koyma değil, sulhetme mahiyetinde olduğunu düşünmüş olmalı ki) Hz. Peygamber'e, Zübeyr'in tarafını tuttuğunu ima etti. Bunun üzerine Hz. Peygamber şikâyetçinin tutumundan hoşnut olmadı ve bu defa Zübeyr'e normal hakkını kullanmasını söyledi. Medineli komşunun bu davranışı sebebiyle Nisa suresi 65. âyet nâzil oldu (Müslim, "Fezâ'il", 129).

''..Hayır, hayır. Rabbine andolsun ki onlar anlaşmazlığa düştükleri herkonuda sen peygamberi hakem yapmadıkça ve sonra senin kararına kalplerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyetle tabi olmadıkça gerçekten inanmış olmazlar.''

Buna göre gerçek iman sahiplerinin iki temel vasfı olmalıdır:

a) Aralarında bir anlaşmazlık çıktığında Resûlullah'ı hakem kılmak, onun hükmüne başvurmak.

b) Hz. Peygamber bir hüküm verince bunu benimsemek, onun âdil olduğuna inanmak, itiraza kalkışmamak. Allah'ın dininin hükmü demek olan Resûlullah'ın hükmüne başvurmak ve bunu gönülden benimsemek iman alâmeti olmakla beraber insanların beşeriyet icabı menfaatlerine uygun gördükleri ve istedikleri hükmü elde edememeleri karşısında üzüntü duymaları da küfür veya nifak alâmeti değildir;

yeter ki, verilen hükmün haklı ve âdil olduğuna inansınlar! (*)
Sonuç olarak inanan insanlar arasında anlaşmazlıklar olduğunda bunu Kur'an ve
Sünnet muvacehesinde çözmeye çalışmalı ve verilen hükme razı olmalıdır. Belki
bazen bizim istediğimiz olur bazen karşı tarafın ama şurası kesinherhalukarda
adil olan neyse o olur.

*Kaynak : Kur'an Yolu Tefsiri Cilt: 2 Sayfa: 90-91